

REPUBLIKA HRVATSKA
HRVATSKA REGULATORNA AGENCIJA
ZA MREŽNE DJELATNOSTI

Primljeno:	16.10.2017. 9:44:47		
Klasifikacijska oznaka	Org. jed.		
034-07/16-01/63	-04		
Urudžbeni broj:	Pril.	Vrij.	
437-17-6		0	

Poslovni broj: 6 UsI-953/16-16

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Upravni sud u Rijeci, po sutkinji Dariji Pugel, dipl. iur., uz sudjelovanje zapisničarke Tee Jauk, u upravnom sporu tužitelja kojeg zastupa opunomoćenik odvjetnik u protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, radi rješavanja spora između korisnika i operatera, 6. listopada 2017.g.,

presudio je

Odbija se tužbeni zahtjev radi poništenja odluke Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, KLASA: UP/I-344-08/16-01/157, URBROJ: 376-05/VGK-16-05 (IM) od 31. svibnja 2016.g.

Obrazloženje

Odlukom tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, KLASA: UP/I-344-08/16-01/157, URBROJ: 376-05/VGK-16-05 (IM) od 31. svibnja 2016.g. odbačen je zahtjev za rješavanje spora tužitelja, a vezano uz prigovor na račune za razdoblje od srpnja do studenog 2015.g., ispostavljene od operatora javnih telekomunikacijskih usluga (ovdje zainteresirane osobe). Tuženik je predmetnu odluku utemeljio na zaključku da tužitelj prigovorom zapravo osporava činjenicu da je isti sklopio predmetni ugovor, tvrdeći da se radi o kaznenom djelu zlouporabe osobnih podataka, a za koje postupanje tuženik na temelju čl. 51. st. 1. Zakona o elektroničkim komunikacijama („Narodne novine“ broj 73/08, 90/11, 133/12, 80/13 i 71/14, dalje: Zakon) nije nadležan.

Tužitelj je protiv predmetne odluke tuženika ovome Sudu podnio pravovremenu tužbu, u kojoj osporava zakonitost te odluke, ističući da je tuženik pogrešno utvrdio da nije nadležan utvrđivati da navodno sklopljeni ugovor s tužiteljem predstavlja krivotvorinu, tim više što je tužitelj sam predložio snositi trošak vještačenja potpisa na zahtjevu za zasnivanje pretplatničkog ugovora. Na te okolnosti predlaže provođenje grafološkog vještačenja, pribavu spisa zainteresirane osobe te saslušanje agenta zainteresirane osobe koji je prijavio sporni ugovor.

Tužbenim zahtjevom predlaže poništavanje pobijanog rješenja tuženika.

Tuženik u odgovoru na tužbu ustraje kod obrazloženja pobijane odluke, pri čemu je ističe da je donošenju osporene odluke prethodio postupak proveden po odredbama čl. 12. st. 1. toč. 11. i čl. 17. st. 3 u svezi čl. 51. Zakona. Oспорava tvrdnje tužitelja da je time što nije cijenio navode tužitelja da je netko zlorabio njegove podatke i krivotvorio potpis pogrešno i nepotpuno utvrdio činjenično stanje, ističući da sukladno čl. 51. Zakona odlučivanje glede okolnosti da li je potpis na spornome ugovoru krivotvoren nije u nadležnosti tuženika, budući se sukladno ustaljenoj praksi radi o institutu građanskog prava. Zaključno navodi da za sada pravomoćnom presudom nije utvrđena odgovornost niti jedne osobe, te da je, budući u konkretnom slučaju nisu bile ispunjene formalne pretpostavke za pokretanjem postupka, zahtjev tužitelja pravilno odbačen. Predlaže odbijanje tužbenog zahtjeva kao neosnovanog.

pozvan je ovosudnim rješenjem poslovnog broja 6 UsI-953/16-9 od 11. studenog 2016.g. da sudjeluje u ovom sporu kao zainteresirana osoba, no isti nije dostavio odgovor na tužbu, niti na koji drugi način sudjelovao u predmetnom sporu.

U tijeku spora održana je rasprava na ročištu održanom dana 29. rujna 2017.g., u prisutnosti službene osobe tuženika, a na temelju čl. 39. st. 2. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“ broj 20/10, 143/12, 152/14, 94/16, 29/17, dalje: ZUS) u odsutnosti uredno pozvanih tužitelja i zainteresirane osobe, koji svoj izostanak nisu opravdali, čime se smatra da je strankama u smislu čl. 6. ZUS-a dana mogućnost očitovanja o svim činjeničnim i pravnim pitanjima odlučnima za rješavanje predmetnog upravnog spora. Službena osoba tuženika ustrajala je kod ranijih navoda, te predložila odbijanje tužbenog zahtjeva.

Radi ocjene zakonitosti pobijanog rješenja tuženika Sud je proveo dokaz uvidom u spis upravnog postupka te spis predmetnog upravnog spora. Sud nije provodio dokazne prijedloge predložene od tužitelja u tužbi (grafološko vještačenje, te saslušanje agenta zainteresirane osobe koji je prijavio sporni ugovor), smatrajući da okolnost radi čijeg su utvrđenja isti predloženi (vjerodostojnost potpisa tužitelja na zahtjevu za zasnivanje pretplatničkog ugovora) nije pravno relevantna kod ocjene zakonitosti pobijanog rješenja tuženika o odbacivanju zahtjeva za rješavanje spora uslijed nedostatka procesnih pretpostavki.

Na temelju razmatranja svih spornih pitanja, Sud smatra da tužbeni zahtjev nije osnovan.

Odredbom čl. 41. Zakona o elektroničkim komunikacijama („Narodne novine“ broj 73/08, 90/11, 133/12, 80/13 i 71/14, dalje: Zakon) propisano je da se prava i obveze iz pretplatničkog odnosa između operatora javnih komunikacijskih usluga i pretplatnika tih usluga uređuju njihovim međusobnim ugovorom (u daljnjem tekstu: pretplatnički ugovor).

Odredbom čl. 50. Zakona propisano je da krajnji korisnik usluga ima pravo podnijeti operatoru javnih komunikacijskih usluga:

- prigovor u vezi s pružanjem usluga,
- prigovor na iznos kojim je zadužen za pruženu uslugu,
- prigovor na kakvoću pružene usluge te
- prigovor zbog povrede odredaba pretplatničkog ugovora (st. 1.).

Prigovor iz stavka 1. ovoga članka krajnji korisnik usluga podnosi u pisanom obliku operatoru javnih komunikacijskih usluga, koji provodi postupak rješavanja prigovora. Prigovor mora sadržavati činjenice i dokaze na kojima se temelji (st. 2.).

Krajnji korisnik usluga može podnijeti prigovor iz stavka 1. ovoga članka:

1. na iznos kojim je zadužen za pruženu uslugu u roku od 30 dana od dana dospijeca računa za pružene usluge,
2. na kakvoću pružene usluge u roku od 30 dana od dana pružanja usluge,
3. u svim drugim slučajevima iz stavka 1. ovoga članka u roku od petnaest dana od dana saznanja za radnju ili propust operatora javnih komunikacijskih usluga, a najkasnije u roku od 30 dana od dana povrede odredaba pretplatničkog ugovora (st. 3.).

Odredbom čl. 51. ZEK-a, propisano je da u slučaju spora između krajnjeg korisnika usluga i operatora javnih komunikacijskih usluga u vezi s pružanjem usluga, iznosom kojim je zadužen za pruženu uslugu, kakvoćom pružene usluge ili prigovorom zbog povrede odredaba pretplatničkog ugovora krajnji korisnik usluga može podnijeti zahtjev za rješavanje spora Agenciji u roku od 30 dana od dana dostavljanja pisanog odgovora povjerenstva za pritužbe potrošača iz čl. 50. st. 13. ovoga Zakona (st. 1.).

Iz citiranih odredbi Zakona o elektroničkim komunikacijama, kao i ostalih odredbi smještenih u istome dijelu Zakona (glavi VII.), razvidno je da je intencija istih zaštita prava krajnjih korisnika usluge, kako glasi i naziv predmetne glave, u situacijama postojanja (nespornog) pretplatničkog ugovora, temeljem kojega pojedinci i stječu status „krajnjeg korisnika“, i uživaju zaštitu sukladno citiranim odredbama.

Jedno od prava krajnjih korisnika usluge jest i podnošenje prigovora operatoru javnih komunikacijskih usluga (čl. 50. st. 1., 2. i 3. Zakona), te u slučaju nezadovoljstva s dobivenim odgovorom, reklamacije Povjerenstvu za pritužbe potrošača (čl. 50. st. 13. Zakona), te u konačnici, zahtjeva za rješavanje spora s operatorom tuženiku (čl. 51. Zakona).

Međutim, ova pravna sredstva po svojoj djelotvornosti i opsegu nisu neograničena, i ne odnose se na sve moguće nesuglasice između korisnika i operatora, već samo na one koje po svojoj prirodi predstavljaju prigovor u s pružanjem usluga, iznosom kojim je korisnik zadužen za pruženu uslugu, kakvoću pružene usluge te povrede odredaba pretplatničkog ugovora.

Budući da se tužitelj prigovor u konkretnom slučaju ne odnosi ni na jednu od navedenih kategorija, budući da isti, dapače, osporava podnošenje zahtjeva za zasnivanje pretplatničkog odnosa sa zainteresiranom osobom i tvrdi da isti sa zainteresiranom osobom ne stoji u ugovornom pretplatničkom odnosu, time si zapravo negirajući status „korisnika usluge“ u smislu citiranih odredbi Zakona, to je pravilno tuženik utvrdio da u konkretnom slučaju nisu ispunjene procesne pretpostavke za odlučivanje o tužiteljevom prigovoru, i zahtjev odbacio sukladno čl. 51. Zakona i čl. 41. st. 2. Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“ broj 47/09, dalje: ZUP).

Pritom je pravilno tuženik zaključio da, s obzirom da iz dokumentacije dostavljene od zainteresirane osobe i očitovanja iste proizlazi da je zahtjev za zasnivanje pretplatničkog odnosa potpisan imenom „i“, a identitet osobe potpisnika utvrđen na temelju osobne iskaznice s tužiteljevim osobnim podacima, da provođenje daljnjih dokaza predloženih od tužitelja na okolnost krađe identiteta ne potpada pod njegovu nadležnost, a da tužitelj prigovor krivotvorenja isprave odnosno nesklapanja pretplatničkog ugovora predstavlja prigovor građanskopravne naravi (*tako i u ovisudnoj presudi pssl.br. UsI-944/16 od 24. srpnja 2017.g., te presudi Upravnog suda u Splitu posl.br. UsI-2263/13 od 2. svibnja 2016.g.*), koji tužitelj može isticati pred sudom redovne nadležnosti bilo kao tuženik u parnici za isplatu, bilo kao tužitelj u sporu zbog stjecanja bez osnove.

Slijedom navedenog, s obzirom da je utvrđeno da tužitelj svojim navodima nije uspio osporiti zakonitost pobijane odluke tuženika, to je na temelju čl. 57. st. 1. ZUS-a valjalo odbiti tužbeni zahtjev kao neosnovan i riješiti kao u izreci ove presude.

U Rijeci 6. listopada 2017.g.

Sutkinja

Daria Pugel, dipl. iur.v.r.

Protiv ove presude dopuštena je žalba Visokome upravnom sudu Republike Hrvatske.

Žalba odgađa izvršenje pobijane presude (čl. 66. st. 5. ZUS-a).

- opunomoćeniku tužitelja

odvjetniku

- Hrvatskoj regulatornoj agenciji za mrežne djelatnosti, 10 000 Zagreb, R. Frangeša Mihanovića 9

- Vladi Republike Hrvatske radi objave presude u „Narodnim novinama“

Za točnost otpisaka-ovlaštena službenica
Tea Jauk

Tca Jauk